

De Boeken van Dhûbh

Schutsheer

De Boeken van Dhûbh

Schutsheer

B. B. WOBBRICH

Titel boek: De boeken van Dhûbh: Zoeker

Auteur boek: B.B. Wobbrich

Omslagontwerp: B.B. Wobbrich

Illustratie omslag: B.B. Wobbrich

© 2025, B.B. Wobbrich

Herwerkte versie 2023

Uitgegeven in eigen beheer

info@bbwobbrich.be

ISBN: 9789403789576

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor mijn trouwe fans.

Dankwoord

Beste lezers, jullie hebben er even op moeten wachten maar hier is dan deel drie van “De Boeken van Dhûbh.” Ik hoop dat jullie er net zo veel plezier aan beleven als aan de vorige twee boeken.

Ik wil graag nog enkele mensen speciaal bedanken.

Mijn vrouw, An, die me steeds weer steunt en blijft motiveren.

Mijn trouwe fans, die me steeds weer blijven vragen of deel drie al af is (nu wel dus).

Freya Ceulemans en Ruben Meersman voor hun fantastische verbeterwerk.

Het
Blauwe

PROLOOG

Marthom keek van over zijn pul lauw maanbier doorheen de gelagzaal. Er hing een biergeur, vermengd met het zweet van de stamgasten. In sterk contrast hiermee kwam uit de keuken een damp binnendrijven die kookgeuren met zich meebracht die hem deden watertanden. Marthom nam een spaarzame slok van het bier. Hij genoot van elke teug, wetende dat het de komende weken wel eens moeilijk zou kunnen worden nog aan een kroes maanbier te geraken. Het leek een dag te worden zoals alle anderen. De herbergier stond rustig achter zijn toog een praatje te maken met twee soldeniers van de stadswacht. Waarover het juist ging, kon hij doorheen het dagdagelijkse geroezemoes van de gasten niet horen maar dat maakte niet echt uit. Het verslag zou hij later op de dag wel te lezen krijgen. Maureen kwam schalks knipogend langs zijn tafeltje in de hoek en wendde zich met haar wiegende heupen naar een tafeltje verderop waar een zestal mannen van de stedelijke wacht zaten. Ze zette haar dienblad neer op hun tafeltje en ging er naast zitten om hen zo te bedienen. Haar haren uit de weg schuddend boog ze zich diep voorover zodat haar diep uitgesneden bloes haar inhoud prijs gaf aan één van de soldaten wiens neus zich plots bijna tussen haar welgevormde borsten bevond. De man kreeg een hoofd als een pioen, tot groot jolijt van zijn makkers. Marthom grinnikte en prees Maureen in zijn gedachten. Voor de avond goed en wel voorbij was, zou hij alle nieuwtjes van de stadswacht weten, zowel de algemene als de meer geheime. Een frisse

tochtvlaag die hem tegemoet kwam, deed hem opkijken. De man die net was binnengekomen, kwam duidelijk recht van een schip. Alles aan de man straalde zeemanschap uit, maar het was geen doorsnee matroos. Hun blikken kruisten elkaar en de man glimlachte terwijl hij op Marthoms tafeltje afstapte. Marthom rekte zich en greep de pul maanbier, die de herbergier al getapt had toen de man binnenkwam en hem nu van achter zijn toog aanreikte. De pas aangekomen man zette zich met een zucht neer op de stoel tegenover Marthom. Met een dankbare blik op Marthom nam hij de kroes over en zette hem aan zijn lippen. Na een lange teug belande de bierpul met een luide klap weer op het tafelblad.

“Hà, dat kan een mens deugd doen.”

Marthom keek langs de man heen in de richting van de deur, alsof hij nog iemand verwachtte. “Is Marrol er niet bij?”

De man tegenover hem schudde het hoofd. “Die had andere dingen te doen. Eén of andere zoektocht voor een echte Meester van Dhûbh. Iets over het redden van de wereld of zo.” De man leunde wat naar voor. “Maar we hebben een goede buit binnengehaald. Twee snelle schepen die we buitgemaakt hebben op de Witte Krijgers. We zijn wel eerst langs Binnenwacht gegaan want ons nieuw toegeëigende schip had wat averij opgelopen.” Hij leunde nu nog iets verder naar voor en sprak wat stiller: “Maar wat misschien interessanter is, is de inhoud van hun ruim. Zwaarden, bogen, pijlen en nog ander wapentuig.” Jaak, want zo heette de man, leunde weer achterover en nam een stevige slok van zijn bierpul.

Marthom kruiste zijn armen en er verscheen een bedachtzame blik in zijn ogen. Het was niet de buit die hem het meest interesseerde, maar de onuitgesproken boodschap die erin verborgen zat. Marrol had zijn lot dus verbonden met de op het eerste zicht verliezende partij. Er was een delegatie van de

Witte Krijgers in de stad. Ze waren in het grootste geheim binnengesmokkeld. Als er iets stiekem de stad in kwam, was Marthom echter steeds op de hoogte. Dat was nu eenmaal wat hij deed. Eén van de vele dingen die hij deed, eigenlijk. Niet het belangrijkste, maar best wel lucratief. De onderhandelingen met de Stadhouders leken meer en meer in het voordeel van de bezoekers uit te vallen en ook Marthom had al bijna besloten om een alliantie met de Witte Krijgers aan te gaan. Daar was ten slotte de meeste winst te halen. De Witte Krijgers schenen ook zeer sterk te staan. De krijgers van Dhûbh waren volgens hen helemaal uitgeroeid en de Witte Krijgers hadden het halve Noordelijke Halfgrond veroverd. Marthom wist dat de ene Stadshouder zijn beslissing al genomen had. Hij had beloofd geen troepen te sturen naar de Rode Keer zodat de Witte Krijgers daar zouden winnen. De andere Stadhouder echter, vertrouwde het hele zaakje niet. Tussen de regels door begon Marthom het belang van de boodschap te zien. Als er een Meester van Dhûbh was, dan waren er ook nog krijgers van Dhûbh. Waarschijnlijk enkele honderden of zelfs meer, maar duidelijk uit het oog van de Witte Krijgers verstopt. Marrol had gemakkelijk de kant van de sterkste kunnen kiezen, maar dat had hij duidelijk niet gedaan. Hij was dus overtuigd dat die Meester van Dhûbh wist waar hij mee bezig was en vond het klaarblijkelijk de moeite waard hem te volgen. “Nog een beetje meer informatie graag,” zei Marthom. “Wie was er nog mee aan boord van het schip?”

Jaak dacht even na. “Wel, er was een Jager, je weet wel, zo’n puntorige vanuit de grote wouden aan de overkant. Er waren enkele ruwe soldaten, Nordlanders. Dan ook nog een paar jongelingen die ondanks hun leeftijd het zwart al droegen en natuurlijk de Meester zelf, die ook nog heel jong was om een Meester te zijn. Hij werd altijd gevolgd door een vrouw in een

harnas die haar helm geen enkele keer heeft afgezet. Een keer heeft ze volgens een van de matrozen een handschoen uitgedaan en de man zweert dat ze schubben had. Hà! Schubben. Ik heb hem straf gegeven omdat hij teveel gedronken had. Er was ook nog een soort van een reusachtige tamme wolf die bij de Meester van Dhùbh hoorde. Echt een vervaarlijk beest, beet zomaar de kop af van een van de Witte Krijgers. Op zijn minst een interessant gezelschap.”

Marthom probeerde zich alles te herinneren wat hij ooit gelezen had over de Grote Oorlog en de eeuwen van voorspoed die eraan vooraf gingen. Iets had ergens in zijn hoofd een belletje doen rinkelen maar hij kon er zijn vinger niet op leggen. Geërgerd schudde hij het hoofd. Hij zou zijn bibliotheek moeten raadplegen. Er waren nog veel dingen te doen, maar die kon hij overlaten aan zijn luitenants. Hij wenkte een van de mannen die wat verderop aan een tafeltje zaten en die ogenschijnlijk niets met hem te maken hadden. “Jaak, vanaf nu doe je zaken met Smisse hier. Hij is van alles op de hoogte en je kan hem honderd procent vertrouwen. Smisse, Jaak hier heeft dingen te koop. Je moet er geen kopers voor zoeken, ik koop ze zelf. Voorlopig dan toch, later zien we wel verder. Kijk de ruimen van de twee schepen na en haal eruit wat niet kan dienen voor een veldtocht. De overgebleven plaats vul je aan met tenten en proviand. Als alles in orde is, kom je naar het landhuis.”

De twee mannen knikten en gingen weg. Met een zware zucht stond Marthom op en wandelde de herberg uit. Zonder angst wandelde hij doorheen de donkere achterstraatjes van Amudan. Niemand zou het in zijn hoofd halen Heer Marthom te overvallen. Zelfs de meest onnozele beurzensnijder wist dit. Hij genoot de volledige bescherming van de onbekende leider van de Orde van Shéeram oftewel het dievengilde. Slechts enkele mensen wisten dat Heer Marthom, de Stadhouders van

Amudan, ook de geheimzinnige leider was van een al even ondergronds genootschap, het Smokkelaarsgilde. Glimlachend schudde hij het hoofd. Het was allemaal begonnen als een kwajongensstreek. De uit de hand gelopen grap groeide uit tot een amusant en vooral boeiend tijdverdrijf, ver weg van alle doodsaaie regeltjes van het hof. Zijn vader, de vorige Stadhouder, en zijn moeder, deden hun best om van hem een respectabele opvolger te maken. Ze waren er ook in geslaagd, of dat had hij ze toch kunnen laten geloven. Het werd stilaan tijd om zijn kaarten uit te spelen. Maar welke kaarten hij zou uitspelen, moest hij nog beslissen. Hopelijk vond hij de antwoorden op zijn vragen in een van zijn vele boeken, en liefst snel ook. De tijd begon nu stilaan te dringen. Onderweg kreeg hij het vreemde gevoel dat hij bekeken werd. Bij een verlichte etalage van een boekenwinkel waar hij vaste klant was, bleef hij even staan. Hij keek niet echt naar binnen, maar probeerde in de weerspiegeling van het raam een glimp op te vangen van zijn achtervolger. Hij was er bijna zeker van dat er een achtervolger moest zijn, zelfs nu nog kon hij het gevoel bekeken te worden niet van zich afzetten. Hij meende in een portaal aan de overkant van de straat iets te zien bewegen. Zachtjes vloekend zette hij zichzelf weer in beweging. Een straat verder stopte Marthom bij een bedelaar. Terwijl hij een muntstuk in de man zijn nap liet vallen, fluisterde hij hem toe. "Ik heb een schaduw, je weet wat te doen."

De bedelaar knikte haast onmerkbaar en antwoordde: "Dank mijn heer voor uw welwillendheid."

Gerustgesteld ging Marthom verder. Nog voor hij de straat uit was, hoorde hij een gesmoord gegrom en het geluid van een kleine schermutseling. Hij zou straks wel te horen krijgen wie er zoveel interesse in hem toonde. Enkele minuten later ging hij zijn residentieel paleis binnen. Hij beende rechtstreeks naar

zijn studeervertrekken en zwaaide de grote dubbele deur open. Opgewonden liep hij langs de wanden, waar boekenkasten stonden van vloer tot plafond. Hier en daar haalde hij er een boek uit, waarbij hij enkele keren op een gammell laddertje moest klimmen om het beoogde werk te bereiken. Hij maakte er een stapel van op een klein tafeltje, nam het bovenste boek en begon er koortsachtig in te bladeren. Een paar uur later keek hij nadenkend op uit het zoveelste dikke boek dat op zijn schoot lag. Marthom zat in een fauteuil, aan zijn voeten lagen een hoop boeken op de grond, sommigen op een stapeltje, anderen opengeslagen op een welbepaalde pagina. Een zacht klopje op de nog steeds openstaande deur haalde hem uit zijn overpeinzingen. In het deurgat stond een man die het uiterlijk had van een sjofele dronken bedelaar. Schijn bedroog echter in dit geval. Ghert was één van zijn beste mannen op de straat, onopvallend en doeltreffend. "En?" Marthom gebaarde naar een stoel en bracht Ghert een glas wijn. Ondanks zijn huidige uiterlijk was de man één van de meest vooraanstaande edelen van de stad. Glimlachend keek Ghert op. "Dankjewel Marre, dat kon ik wel gebruiken."

Marthom glimlachte terug, "Was het zo erg Gerry?" De twee jeugdvrienden zwegen even. "Dat kan je wel zeggen." Ghert nam een slok wijn. "Toen we je achtervolger onschadelijk gemaakt hadden, werden we overvallen door vier anderen. Blijkbaar was hij dus niet alleen. Ze waren wel goed, want onze uitkijk zag ze pas toen het al te laat was. Het werd een smeerbeol, Marre. Vier tegen twee en het waren geen doetjes, eerder geoefende krijgers. Lowie kon er een verwonden maar een tel later rolde zijn hoofd over de grond en stond ik er alleen voor. Gelukkig had onze uitkijk een boog mee waar hij er twee voor zijn rekening kon nemen. De andere kreeg ik met veel moeite te pakken en je weet dat ik geen slecht

zwaardvechter ben. De gewonde probeerde te vluchten, maar ik kon hem toch nog overheersen voor hij de hand aan zichzelf sloeg." Hij nam nog een slokje wijn. "De ratten in de riolen hebben weer eten. Die gaan ze niet snel vinden."

Marthoms hersenen begonnen op volle toeren te draaien. De familie van Lowie moest verwittigd worden. Hij liet een vrouw en drie kinderen achter en Marthom vond het zijn taak om ervoor te zorgen dat ze niet tot de bedelstaf vervielen. "Heb je iets los gekregen uit onze gevangene?"

Ghert keek ietwat ongemakkelijk en knikte. "Dat ze voor problemen gaan zorgen. Diegene die vlak achter jou kwam, volgde je niet zomaar. Hij moest je vermoorden."

Een koude rilling liep over Marthoms rug. Het was niet de eerste keer dat iemand probeerde hem onschadelijk te maken, maar om de een of andere reden voelde het deze keer anders aan.

Ghert keek zijn oude makker recht aan. "Het waren mannen van de "geheime" delegatie uit het Noorden, Witte Krijgers."

Marthom vloekte honderduit. Vreemd genoeg viel er een zekere rust over hem heen. Hij had besloten wat er moest gedaan worden. Het zat er ooit aan te komen dat de conflicten met de Stadhouder van Amodin deze proporties zouden aannemen. Al jaren probeerde hij Marthom te laten vermoorden. Als één van de twee Stadhouders zou sterven, zou de andere namelijk Stadhouder worden van de twee zustersteden samen. Dat wil zeggen, als er geen opvolging was. Heer Ludwygh van Amodin had nog twee zonen van zesentwintig en zevenentwintig. Twee gemene rotzakken die gelukkig nog niet getrouwd waren. Wat nu zou komen, was iets dat Marthom niet graag deed, maar als hij het niet zou doen, kwam heel het gebied in handen van de Witte Krijgers. Die zouden trouwens toch hetzelfde doen, daar maakte hij zich nu geen illusies meer over. Hij zuchtte: "Goed! Laat

Amudan verzegelen. Niemand komt er nog in of uit zonder mijn toestemming. Hou grote kuis, iedereen die hier niet thuis hoort, gooi je eruit. Zeg de Maskermaker dat het zover is. Kondig de staat van beleg af en laat de strijdkrachten alles klaarmaken voor een veldtocht. Vorder elk schip dat je te pakken kan krijgen." Marthom wachtte even. Wat hij nu moest bevelen, lag hem zwaar op het hart. Langs de andere kant had hij al genoeg moordpogingen door de vingers gezien. Er stond nu ook veel meer op het spel dan de triviale vete tussen de twee Stadhouders. "Breng je voltallige ploeg bij elkaar. We gaan grote kuis houden in Amodin. Iedereen die heult met de Witte Krijgers moet eraan."

Ghert keek met een mengeling van ontzetting en spannende afwachting aan. "Ben je zeker, Marre?"

Marthom knikte: "Zo zeker als ik maar kan zijn, Gerry. Ze laten ons geen keuze en dan kunnen we er maar beter voor zorgen dat er geen enkele bedreiging meer over is als we eenmaal klaar zijn."

Ghert stond op en leegde zijn glas met een lange teug. "Goed dan, hup met de geit!" Marthom en Ghert omhelsden elkaar even en toen liep Ghert met vastberaden tred de kamer uit. "Nu komt het erop aan wie de beste kaarten heeft," mompelde Marthom voor zich uit. Toen grijnsde hij: "Een geluk dat mijn kaarten gemerkt zijn."

Een zacht kuchje deed hem opkijken. In het deurgat stond één van zijn bedienden. "Ja?" Marthom keek hem ietwat verstoord aan.

"Verschoning Heer Marthom, er zijn bezoekers."

Marthom wapperde met zijn hand. "Zeg hen dat ze later terugkomen. Ik heb het nu voor onbepaalde tijd even te druk."

"Te druk?" Weerklonk een vertrouwde stem vanuit de gang en een glimlach waar de opluchting in doorstraalde, brak door op Marthoms gelaat. "Te druk? Alle hellegoden nog aan toe,

kzala nogwa drukte bijgeve zodagge wet dagge left!" een forse arm duwde de bediende uit de weg, die nog maar net kon vermijden dat zijn neus hard in aanraking kwam met de deurstijl. De man kwam de kamer in, gevolgd door twee jongemannen in het zwart en een onguur type waar Marthom direct sympathie voor voelde.

"Marrol! Je hebt er geen idee van hoe blij ik ben je te zien." Ze omhelsden elkaar en even stonden ze mekaar op de rug te kloppen. "Kom," zei Marthom, "we moeten praten."

“Oude bondgenootschappen zullen weer gesmeed worden, over de grenzen van de werelden heen.”

*Egide Dotuirghe:
vertalingen uit het Zwarte Boek.*

HOOFDSTUK 1

Met het zoemende geluid verdween ook de ondertussen vertrouwde lichtblauwe gloed van de energievoel. Gewo had het Reisschrijn op de meestertoren van Dhûbh gebruikt om hier te komen. Met het verdwijnen van de laatste energiegolven van het Reisschrijn merkte hij op dat hij niet alleen was in de reiszaal. Een klein eindje van het verhoog af stond een groot uitgevallen feauteuil. Gezien de imposante figuur die erin zat, moest die zetel wel stevig zijn. Het wezen was minstens twee en een halve meter groot.

“Wat een kanjer!” De gedachte van Morthar weergalmde door zijn hoofd.

Ongemerkt gaf Gewo zijn kameraad een stomp, zijn blik nog steeds op het wezen gericht. Over zijn hele lichaam had het een lange witte vacht, toch voor zover Gewo kon zien. Het mensachtige wezen droeg een lederen wapenrusting met daarover een soort ambtskleed. Gewo vermoedde dat dit laatste de normale kledij was van het wezen en dat de strijdlustige kledij eronder speciaal voor deze gelegenheid aangetrokken was. Het wezen, dat zowat het midden hield

tussen een beer en een mens, keek hem vanonder twee borstelige wenkbrauwen geïnteresseerd aan.

“Ik dacht wel dat je eerder vandaag dan gisteren zou komen.” Terwijl het wezen het dikke boek dichtsloeg waarin het aan het lezen was geweest en rechtstond, besepte Gewo dat het zich bediend had van gedachtenspraak.

“Welkom op Draigheen. Ik ben Sykfvyg, de geestelijke begeleider van de BÀNloirghan. Ben jij de Meester der Meesters waar we op gewacht hebben?”

Gewo was even verbaasd over de manier waarop hij ontvangen werd, maar toen zag hij welk boek Sykfvyg onder zijn arm had. Het was één van de boeken van Zahàl, de voorspellende boeken die in een ver verleden geschreven waren en ingebonden in huid van drakenvleugels. Zou heel de cultuur van de BÀNloirghan gebaseerd zijn op dit boek? “Ik ben Gewo Bornor, van het geslacht Bornor van het Nordland op de wereld Maerig. Ik weet niet of ik mezelf al Meester der Meesters mag noemen, maar ik ben inderdaad Meester van Dhûbh.”

Sykfvyg knikte, “Als u van het geslacht van de Wolf en de Draak bent, dan bent u diegene op wie ik gewacht heb.” Hij zweeg en bleef Gewo nadrukkelijk aanstaren.

Gewo maakte zijn mantel los en liet die op de grond vallen. Hij ontkoppelde zijn riem en liet die met wapens en al op de mantel zakken. Zich omdraaiend, trok hij zijn tuniek naar boven om zo de Nordlandse tatoeages te onthullen. Lidwina, die tot dan ongemerkt achter Gewo stond, bukte zich om zijn wapengordel en mantel op te rapen.

“Aha,” zei Sykfvyg, “de Draigoian is er ook bij. Ik dacht even dat er een fout in het boek stond.” Aan de ondertoon waarop de BÀNloirghan het zei, was het duidelijk dat een mogelijke fout in het boek van Zahàl hem zeer verontruste. “Lidwina veronderstel ik?” Hij richtte zijn blik op Morthar. “En die

kanjer daar zal Morthar wel wezen." De manier waarop hij het zei, deed vermoeden dat hij Morthars commentaar gehoord had en als de Ghaertwogh zou kunnen blozen, dan had hij het op dit moment zeker en vast gedaan. Grijnzend trok Gewo zijn tuniek weer recht en gespte zijn gordel weer vast. "Je mag je pijn wel van je boog halen, Aicar van het Groot Hart." Met licht opgetrokken wenkbrauwen van verbazing stak Aicar zijn pijlen weer in de koker. Hij had er net voor het vertrek één op de pees gezet en twee extra in de hand gehouden, mocht hij ze snel nodig hebben. "Onze levenswijze wordt inderdaad vooral bepaald door het boek van Zahàl," zei Sykfvyg als antwoord op de eerder opgevangen gedachte van Gewo. "Het boek is wat betreft gebeurtenissen nog nooit fout geweest. De moeilijkheid bestaat erin om te ontdekken wanneer de beschreven gebeurtenissen juist plaatsvinden. Vooral omdat ze niet chronologisch opgetekend staan. Er zit echter een systeem achter, dat ik in de loop van de jaren heb kunnen ontdekken. Nu zit ik nog hoogstens een dag of wat fout als ik probeer te ontwarren wanneer een bepaalde gebeurtenis gaat plaatsvinden. Je komt ons oproepen voor de strijd, maar voor wat hoort wat." Sykfvyg zweeg even om de volle ernst van zijn woorden te laten doordringen. "Enkelen van ons zijn reeds vertrokken om de Bànsheergh te vervoegen. Zij leggen echter enkel nog verantwoording af aan Mohjrah en zijn dus geen onderdeel van onze afspraak."

Gewo voelde dat hij te weinig wist van de situatie en wou maar dat hij bij Egide gaan informeren was of er over deze dag iets in het zwarte boek stond. Als hij dit ras van geweldige krijgers wou overhalen zich mee in de strijd te mengen, had hij niet veel keus dan zich te onderwerpen aan wat ze ook zouden vragen. "Aangezien jullie al weten waarom ik kom, rest me enkel nog te vragen wat ik op mijn beurt voor jullie kan doen." Sykfvyg knikte, "Inderdaad, ik merk dat u snel

van begrip bent. Dat is goed, wij Bànlóirghan, zijn ook niet echt geneigd om rond de pot te draaien. Wat wij, als volk, van u vragen, is dat u ons bevrijdt.” De grote Bànlóirghan deed teken hem te volgen. Hij duwde de grote deur open die tot Gewo’s verbazing toegang gaf tot een rotsige richel met een weids uitzicht over besneeuwde wouden. Terwijl ze Sykfyg volgden over de weg langsheen de rotswand, luisterden ze naar zijn relaas.

“Eeuwen geleden woonden wij ook op Maerig. Ons thuis was in de bergen van Avelaso, de Kale Toppen en de Schimbergen, die in die tijd bijna het hele jaar door besneeuwd waren. Tijdens de naweeën van de Grote Oorlog is ons ras, dankzij Schutsheer Drogtegian, naar deze wereld kunnen vluchten.”

Hier keek Gewo van op. Het was niet de eerste keer dat de naam van Drogtegian viel bij gebeurtenissen uit het verleden. Hij vroeg zich af wat die oude manipulator nog allemaal bekokstoofd had. “We waren ook lange tijd de bewakers van de tempels aan de Verdoken Baai.” Hier fronste Gewo even de wenkbrauwen. De naam deed ergens een belletje rinkelen, maar hij kon er geen vat op krijgen. “Volgens Drogtegian was deze wereld de geboorteplaats van ons ras. Toen we hier kwamen, vonden we inderdaad sporen terug van onze cultuur. We ontdekten een hele stad, uitgehouwen in de berg en diep onder de grond een eeuwenoude zaal vol boeken. Tussen die boeken vonden we ook het boek van Zahàl dat specifiek voor ons ras geschreven is. Met ons kwam echter nog een vluchteling naar hier. Een gewezen Schutsheer, door Moaighui gemanipuleerd en gevangen in zijn Draighengedaante, totaal krankzinnig en enkel uit op bloed. Hij terroriseert onze samenleving. Ons ras voelt zich het best tijdens de donkere uren van de nacht, maar net dan doorkruist de gestoorde Draighen het luchtruim, op zoek naar al wat er ook maar zijn onverzadigde dorst naar bloed kan lessen. Als u

ons kan verlossen van deze gesel, die ons ras al eeuwen teistert, staan we voor altijd bij u in de schuld." Gewo was even verbijsterd en hij voelde dat zowel Morthar als Lidwina al even verrast waren. Lidwina was de eerste die sprak.

"Meester, die Draighen is al eeuwen oud. Waarschijnlijk een Schutsheer van weleer, die zich bij de Witte Dame geschaard had tijdens de Grote Oorlog. Ik weet niet of ... ik bedoel maar dat u misschien beter geen extra risico's neemt. Er zijn zoveel mensen die op u rekenen."

"Niet enkel mensen rekenen op mij, Lidwina." Hij wist heel goed dat deze eeuwenoude Draighen waarschijnlijk veel meer ervaring had. Langs de andere kant was hij ook krankzinnig, wat hem ook onvoorspelbaar maakte. Als Gewo echter de steun van de Bànloirghan wou, zat er niets anders op dan deze dreiging voor hen te elimineren. Hij keek Sykfvyg aan en vroeg: "Wat staat er in het boek van Zahàl?"

De reus grijsde zowaar: "De Meester der Meesters zal de oude bewakers van heiligdommen verzoeken om hulp in de strijd tegen de Bleke Vrouwe. Enkel na verlossing van de Nachtelijke Gesel zullen ze zich achter hem scharen." Hij keek Gewo diep in de ogen. "Er staat niet letterlijk in of je wint of niet, maar even verder staat er dat we de wapens opnemen en afreizen door de Blauwe Gloed."

Gewo knikte: "Dat is goed genoeg voor mij. Waar kan ik hem vinden?" Ze kwamen net voorbij een groot rotsblok en Sykfvyg gebaarde voor hen uit.

"Hij zal ons vinden, dat doet hij elke avond."

Voor hen verbreedde de weg zich tot een soort plein. In de rotswand bevond zich een grote poort waardoor verschillende Bànloirghan in en uit liepen.

"Van zodra de eerste schemer valt, komt hij naar hier. Iedereen die niet op tijd binnen is, wordt verslonden. Daarna gaat hij enkele uren tekeer tegen de poort. Het is een heel

grote frustratie voor hem. Na al die eeuwen is hij er nog steeds niet door geraakt, zelfs niet met zijn vuur."

Dat laatste intrigeerde Gewo wel. Het vuur van een Draighen kon nagenoeg alles verteren. Dat deze poort hiertegen bestand was, deed hem zich afvragen uit welk materiaal ze bestond. Hij merkte dat de Bànlóirghan hun bezigheden staakten om de bezoekers nieuwsgierig aan te staren.

"Kijk eens aan, is het geen schatje?" De mentale stem gonsde doorheen hun hoofd en Morthars haren gingen rechtop staan terwijl hij een grommend geluid voortbracht. Een reusachtig katachtig wezen kwam doorheen de poort en cirkelde ronkend en spinnend rond Morthar heen. Deze laatste snuffelde de geur van de nieuwkomer op en kalmeerde plots.

"Pff, schatje? Heb je jezelf al eens bekeken? Je ziet eruit als het eerste beste bakkerspoesje maar je hebt duidelijk teveel muizen gegeten." De katachtige maakte een snuivend geluid dat voor Gewo overkwam als een gespeelde verontwaardiging. Ze draaiden snuffelend om elkaar heen.

"Dag Wolfsbroeder, het is lang geleden dat we nog iemand van jouw ras zagen; "Kattenzuster, inderdaad lang geleden dat ik jullie geur mocht opsnuiven. Met hoeveel zijn jullie?" Gewo kreeg, net als Morthar, een gevoel van trots binnen en een beeld van honderden Cathbànsneachda Fiadhaich. Vervolgens werden ze overspoeld door afwisselend verwarring, medelijden en een duidelijke boodschap.

"Maar nee hoor, je bent niet alleen! Jouw soort trok zich na de Grote Oorlog terug in de Vuurbergen. Ze moeten daar nog steeds zijn!"

Morthars hart maakte een sprongetje van geluk. "Hoor je dat, broertje? Er zijn er nog zoals ik."

Gewo knikte, "En we gaan ze zoeken ook. Alle hulp is welkom in de strijd tegen de Witte Dame." Plots heerste er een grotere bedrijvigheid op het plateau. De Bànlóirghan

begonnen hun spullen op te ruimen terwijl ze af en toe onderzoekend de hemel afspeurden. Die laatste begon al wat donkerder te worden. "Het lijkt erop dat het nu niet veel langer meer zal duren," zei Gewo. Zijn woorden waren nog niet koud of er weerklonk vanuit de verte een geluid dat zowat het midden hield tussen brullen en krijsen. Zijn haren gingen er haast van rechtstaan en die van Morthar deden dat dan ook effectief. Hij had verwacht bang te zijn voor de confrontatie. Nu merkte hij echter dat een bijna onbeheersbare woede zich van hem meester maakte. Schutsheren werden geacht de andere bewoners van de planeet te beschermen. Dat er een Schutsheer was op deze wereld die in de plaats daarvan jacht maakte op al wat leefde, vervulde hem met afschuw. "Jullie kunnen best wat achteruit gaan."

Lidwina en Sykfvyg gingen in de richting van de poort terwijl ze een grauwendende Morthar met zich meetrokken. De zon zakte nu snel weg achter de witbesneeuwde toppen van de bomen waardoor ze rood kleurden als waren ze bespat met bloed. Het brullend geluid werd luider en Gewo zocht de hemel af om te kijken waar het vandaan kwam. Met een schreeuw die klonk alsof er ijzer gescheurd werd, scheerde de grote draak vanachter de rotswand vandaan. Even was Gewo als het ware verlamd door het doordringende geluid. De draak had Gewo opgemerkt. Even keek Gewo recht in de ogen die niets dan boosaardigheid, woede en krankzinnigheid uitstraalden. Hij rilde, er was niets menselijks meer aan dat wezen. Terwijl de draak in duikvlucht ging en recht op Gewo afkwam, vervloog zijn angst. Er kwam iets heel anders voor in de plaats. Gewo voelde hoe een nooit eerder ervaren woede zich van hem meester maakte. Een koele, berekenende en zeer intense, haast dierlijke woede. Hij nam een korte aanloop en sprong recht op de aanvallende draak af. Een tel later doorkliefde Gewo als zwarte draak de lucht. Vaag merkte hij nog dat er een pijl

langs hem heen zoefde en zich in het zachte vlees van één van de grauwendende lippen van de aanvallende draak boorde. Dat moest Aicar geweest zijn. De twee titanen botsten met een razend geweld op elkaar. Gewo raakte de krankzinnige draak op de borst en duwde hem met alle kracht die hij in zich had de lucht in. De andere draak geraakte uit balans, tuimelde in het rond en kwam met een misselijk makende smak neer op het plateau, waar hij verder schoof tot tegen de nog openstaande poort. De toekijkende Bânloirghan liepen roepend alle richtingen uit. De draak had echter geen oog meer voor hen, die jarenlang zijn vaste prooi geweest waren. Vervuld van woede keerde hij zich grauwend om naar de nieuwe dreiging en richtte zich weer op. Een luid gebrul deed stenen neervallen van de rotswanden. Ze kwamen trommelend op de schubben van de uitzinnige draak terecht, die er niets van leek te merken. Met een krachtige sprong koos het monster het luchtruim en vloog op zijn uitdager af die daar voor hem boven het bos zweefde. Gewo zag hem aankomen. Hij was bewust hier boven het bos blijven hangen om de andere draak weg te lokken van de grotten. Hij probeerde de aankomende draak geestelijk te peilen, maar kwam in de wanordelijke ruïne van de mismaakte geest van de aanvaller terecht. Het leek wel een wanordelijke hoos van rondtollende gevoelens, brokken herinneringen en rond zich heen klauwende gedachten. Ze dreigden hem mee te sleuren in de krankzinnigheid en met een ruk verbrak hij het contact. Hijgend kwam Gewo weer tot zichzelf. Het leek wel of hij net bijna verdronken was, en misschien was dat ook wel zo. Hij klapte één vleugel dicht en wist zo met een tollende duikvlucht de vlammen te vermijden die de krankzinnige draak uitbraakte. Hij moest hier snel een einde aan maken. Weer vlogen ze op elkaar af. Gewo spuwde zijn dodelijke vlammen uit, maar veel te vroeg, als een onervaren jonge

draak. De vlammenwolk zou al gedoofd zijn voor de andere draak bij hem was. De aansnellende draak liet een brul horen waarin triomf doorklonk. Toen de vlammen doofden en de krankzinnige draak zelf zijn aanval wou inzetten, straalde hij een en al verbazing uit. Hij keek vertwijfeld rond, op zoek naar die zwarte draak die het waagde zich in zijn territorium te vertonen. Het volgende ogenblik sneed een scherpe pijn doorheen zijn nek. Gewo had onder dekking van de vlammen een duikvlucht genomen en was daarna van onder op de andere draak afgevlogen. Zijn tanden grepen de nek van de krankzinnige draak beet. Gewo voelde hoe het bloed uit de nek van de andere Draighen in zijn mond spoot. Op de een of andere manier maakte dat hem nog furieuzer. Met enkele krachtige vleugelslagen draaide hij rond de andere draak heen. Gewo voelde onder zijn tanden vlees scheuren en pezen knappen. De andere draak slaakte een krijs vol pijn en paniek. Gedachtengolven overspoelden Gewo.

“Wat is dat? Pijn? Hij doet me pijn? Dat kan niet, dat mag niet ik ben de God van deze wereld.”

Even dreigden de ongecontroleerde gedachtenstroom hem te overweldigen. Het leek wel of er honderd smeden met hamers op zijn geest inbeukten. Met een felle zwaai wierp Gewo de andere draak van zich af. Die probeerde verwoed met de vleugels klapperend zijn evenwicht te hervinden, maar Gewo dook er onverbiddelijk bovenop en haalde zijn scherpe klauwen doorheen de vleugelmembranen van de andere draak. Met een oorverdovend gekrijs tolde de draak naar beneden en stortte neer tussen de bomen, die knapten als twijgjes. Gewo daalde in steeds kleinere cirkels neer op de plek waar de draak neergekomen was. Met een zachte bons landde hij tussen de afgebroken takken die kriskras door elkaar lagen op de omgewoelde grond. De krankzinnige draak ademde zwaar en deed een zwakke poging om weer recht te

staan. Gewo zag dat het leven langzaam uit het monster wegvlood. De halsslagader was geraakt en de snel rood kleurende sneeuw maakte duidelijk dat de draak niet lang meer te leven had. Terwijl Gewo naderbij kwam, keek de verslagen draak hem vol onbegrip aan. Met een kortstondige werveling veranderde Gewo weer in zijn menselijke gedaante. Gewo zag hoe de blik van de draak verandere naar herkenning.

“Dat kon ik ook ooit.” De stem van de draak weerklonk vol smart in Gewo’s geest. Zijn ogen stonden weer helder en straalden een diepe droefnis uit. “Je lijkt op je grootvader.” Vol verbazing knipperde Gewo met zijn ogen. “Sst, niets vragen nu. Mijn tijd hier is voorbij. Ik ben lang weggeweest. Zij heeft dat gedaan. De Witte Feeks. We vertrouwden haar.” De draak reutelde en even dacht Gewo dat hij de geest gaf. “Nog even, jonge welp, nog even. Je moet het weten, ze zal het weer doen.” Hij ademde enkele keren in en uit en Gewo zag dat het steeds moeilijker werd. “Ze sloot ons op in onze Draighengedaante en toen sloot ze ons op in onze geest. We konden alles zien, horen en voelen maar we hadden geen controle meer. Onze Draighengedaanten werden speelballen van haar wil. “Ga en zaai dood en verschrikking!” En we gingen.” Hij hoestte. “Ik heb veel kwaad gedaan, is het niet?” De draak ademde nog een keer zwaar reutelend en sloot toen trillend de ogen. Het op en neer rijzen van zijn borstkas stopte en Gewo voelde hoe de geest van de oude draak ophield te bestaan.

Gewo bleef een tijdje neerstaren op het drakenhoofd. Zelfs in de dood bleef de oude Draighen gevangen in zijn drakengedaante. Hij voelde zich niet trots op zijn overwinning. Draighen hoorden elkaar niet te doden. Hij wendde zich af en sprong de lucht weer in. De grote zwarte draak steeg uit boven de boven en slaakte een klaagzang die

kilometers in de omtrek te horen was. Hoog op het plateau, aan de stadsingang van de BÀNloirghan, werd het ook gehoord. Iedereen die de afloop van de strijd stond af te wachten, voelde de droefnis en kreeg tranen in de ogen. Gewo zag het niet, daarvoor waren ze te ver weg en toen hij kalm naderbij vloog, begon er gejuich op te klinken dat door meer en meer toeschouwers werd overgenomen. Toen hij de landing inzette, was het gejuich oorverdovend. Net voor hij de grond raakte, nam hij zijn menselijke gedaante weer aan. Hij kwam zacht neer en werd al snel overspoeld met gelukwensen en klappen op de schouders.

“Niet slecht voor een jochie.” Morthar grijnsde zowaar.

Aicar knikte hem lachend toe. “Je hebt wat truukjes geleerd sinds je laatste gevecht. Goed gedaan.”

Gewo knikte en wist een flauwe glimlach te produceren.

“Maar niet graag gedaan,” mompelde hij binnensmonds. De BÀNloirghan weken uiteen en maakten een doorgang vrij voor een wel heel imposant uitziende soortgenoot. Hij was ouder dan de anderen, zij het niet zo oud als Sykfvyg, maar liep nog steeds met de soepele tred van een ervaren krijger. De BÀNloirghan keek Gewo en zijn gezellen onderzoekend aan en zijn blik bleef tenslotte op Gewo rusten.

“We zijn je dankbaar, Schutsheer.”

Gewo protesteerde: “Ik ben geen Schutsheer.”

De BÀNloirghan onderbrak hem. “Dat ben je wel: “Een Schutsheer staat in voor het welzijn en de veiligheid van alle levende wezens, teneinde hen in vrede en welvaart te kunnen laten samenleven.” Het boek van Zahàl is daar zeer duidelijk over.” Hij gebaarde naar het woud in de vallei. “Dat is wat je net deed. Je beschermde ons.”

Gewo liet de woorden van de leider van de BÀNloirghan even doordringen terwijl ook Sykfvyg er bij kwam staan.

“Mag ik je voorstellen, Schutsheer, Dronghaim, de leider van ons volk.” Sykfvyg keek Gewo verwachtingsvol aan, het hoofd een beetje schuin. “En? Neem je ons nu mee naar onze echte thuis?”

Gewo knipperde verbaasd met zijn ogen. Het laatste uur was er nogal veel op hem af gekomen.

“Ze staan al klaar,” fluisterde Aicar hem toe.

Gewo keek hem vragend aan en de Jager gebaarde naar de ingang van de grotten. Bânloirghan met vrouw en kinderen kwamen in een lange rij de grottenstelsels uit, grote pakken op de rug dragend en handkarren voortduwend.

“Je bent hun Schutsheer,” zei Lidwina zachtjes in zijn andere oor. “Het is tijd dat ze weer naar huis gaan.”

Gewo keek Sykfvyg en Dronghaim beurtelings aan. “Waarom zijn jullie niet eerder teruggegaan? Jullie hebben een werkend Reisschrijn en ik veronderstel dat jullie weten hoe je het moet gebruiken.”

Dronghaim keek een beetje ongemakkelijk en straalde één en al ergernis uit. Die leek, aan zijn blik te zien, eerder gericht op zijn sjamaan. Het leek erop dat de hoeder van het boek van Zahàl meer te zeggen had in de gemeenschap van de Bânloirghan dan de leider. Sykfvygs woorden bevestigden zijn vermoeden.

“Ten eerste zijn we Maerig ontvlucht toen aardbevingen en stormen het oppervlak teisterden. We wisten niet of we wel konden terugkeren, of er nog wel een wereld was. Ten tweede zijn we niet naar hier gekomen met een Reisschrijn. Schutsheer Drogthigian bracht ons hier. Er is namelijk geen Reisschrijn in de Schimbergen. De dichtstbijzijnde Reisschrijnen zijn die van de Meestertoren van Dhûbh, maar dan moet je de zee nog over. Het Reisschrijn van Midwacht is er ook nog maar dat leek ons geen goed idee.” Dronghaim snoof: “Ja, kan je je

voorstellen hoe de mensen daar zouden reageren als er plots een heel leger witharige monsters in hun midden verschijnt?" Sykfvyg ging onverstoort verder: "En dat van de Verdoken baai, maar die is door een tsunami getroffen tijdens de naweeën van de Grote Oorlog. Het Reisschrijn daar ligt waarschijnlijk ofwel onder water of anders onder een paar meter slib. Trouwens, het boek van Zahàl zegt dat we pas terugkeren als onze gesel verslagen is en dat het op dezelfde wijze zal zijn als we ooit vertrokken zijn." Dronghaim sloeg zijn ogen ten hemel. Hij vond het maar niets dat hun leven geleid werd door een boek.

"Hoe zijn jullie dan gekomen, en van waar?," vroeg Gewo.

Sykfvyg stuurde zijn gedachten en Gewo zag hoe Droggtigian, de bedrieger leek zelfs niet jonger te zijn dan nu, de ene ploeg na de andere met zijn gedachten overbracht naar deze wereld. Toen Gewo zag van waar ze vertrokken waren, moest hij lachen. "Jij duivelse manipulator."

Sykfvyg keek Gewo geschokt aan en Dronghaim sloeg zijn hand al aan het gevest van zijn zwaard.

Gewo stak verzoenend zijn hand op. "Ik had het over Droggtigian. Weten jullie dat hij sindsdien geen dag ouder geworden is? Ik vraag me eigenlijk af hoeveel van wat we doen door hem in gang gezet is." Hij schudde het hoofd. De Bânloirghan kregen een teleurgestelde blik in de ogen, die al snel verdween toen Gewo verder sprak.

"Ik ken de plaats. Het is de troonzaal van een stad in de bergen waar Droggtigian bekend stond als de gevreesde Droggt, de roverhoofdman. Ik moet jullie wel waarschuwen dat er ondertussen ook mensen wonen." Hij keek de Bânloirghan streng aan toen een golf van verontwaardiging door hun gedachten speelde. "Ik verwacht dat jullie vreedzaam met hen samenleven. Volgens mij zou Droggtigian het ook zo gewild hebben."

Dronghaim aarzelde even maar knikte toen.

“Goed, ik denk wel dat jullie het goed met hen zullen vinden. Ze lijken me van geen kleintje vervaard die bergbewoners. Ik ben ervan overtuigd dat ze niet gillend weglopen als ze jullie zien.” Hij dacht even na en vervolgde toen: “En ik durf zelfs aan te nemen dat ze jullie ook niet zomaar aanvallen. Toch zeker niet als ik en mijn gezellen voorgaan om ze te waarschuwen.” Sykfvyg en Dronghaim leken onderling te overleggen, maar Gewo slaagde er niet in hun gedachten op te vangen. Na enkele tellen keken ze hem weer aan. Dronghaims stem klonk vlak.

“Onze geestelijk leider heeft me net verteld dat het zo in het boek staat.”

Gewo glimlachte. Dronghaim was er mee akkoord dat ze het pad zouden effenen, maar hij had er duidelijk de pest in dat “het boek” en dan vooral Sykfvyg, gelijk had. “Goed, Aicar, Lidwina en Morthar, komen jullie bij me staan?” Gewo legde zijn hand op Morthars schouder en voelde dat Lidwina haar hand op de zijne legde. Hij keek nog even om, zich ervan gewissend dat Aicar Lidwina vasthield en richtte zich weer tot Dronghaim. “Goed, tref de verdere voorbereidingen voor de reis. Ik ben binnen een uurtje zeker en vast terug.” Hij keek nog eens goed rond, de onmiddellijke omgeving tot in detail in zich opnemend. “Zorg er wel voor dat hier niemand staat als ik terugkom.” Gewo sloot zijn ogen en concentreerde zich. Hij hoorde de stem van Drogd tijdens zijn uiteenzetting over reizen haast nagalmen in zijn hoofd. “Probeer je nooit te verplaatsen naar een andere wereld. Dat gaat niet. De enige twee manieren zijn de Reisschrijnen en de Ruimteschepen, maar die zijn lang geleden al verloren gegaan.” In de gedachten van Sykfvyg had hij gezien hoe Drogd zich op de één of andere manier verbonden had met het Reisschrijn. Hij probeerde zijn gedachten af te stemmen op de typische

energiegolven die het Reisschrijn uitstraalde. Een geamuseerde stem golfde doorheen zijn gedachten.

“Je bent echt een leerling van Drog. Iedereen laten geloven dat je meer kan dan eigenlijk het geval is. Maar goed, waar wil je heen?”

Gewo stuurde het beeld van de troonzaal door en er verscheen een lichtblauwe gloed om hen heen. Met een kleine zucht en een poppend geluid door de plotse luchtverplaatsing, verdwenen ze. Na een ademteug lang even verbaasd naar de plek gestaard te hebben waar Gewo net nog stond, schreeuwde Dronghaim zijn bevelen. De Bânloirghan, die het hele gebeuren vol spanning gevolgd hadden, haastten zich, door elkaar krioelend, om hun taken uit te voeren.

Ver daar vandaan stonden enkele bergbewoners in een groepje bij elkaar te praten. Een zuchtend geluid deed hen verschrikt opkijken. Midden in de zaal stonden plots drie mensen en een reusachtige wolf. Rond hen heen dwarrelde het net opgewaaide stof neer. Gealarmeerd trokken ze hun wapens, verbijsterd als ze waren door de plotse verschijning van de vreemdelingen.

De man in het zwart keek hen rustig aan, zonder een spootje angst. “Is Krol in de buurt?” Zijn vraag deed de aanwezigen elkaar verbaasd aankijken. Eén van hen werd weggestuurd. De anderen staken hun wapens wel weer weg, maar hielden de handen klaar om ze weer te grijpen moest dat nodig zijn. Na enkele minuten al was de boodschapper weer terug. In zijn kielzog volgde Krol, die Gewo nog herkende van zijn vorige bezoek hier, gevolgd door de drie kameraden waar hij eerder al mee optrok: Tist, Hamme en Rolle. Krol glimlachte toen hij Gewo zag.

“Ha, Gewo, kom je ons nog wat lessen geven?” Ze gaven elkaar de typische krijgershanddruk. Krol keek zonder een spoor van angst naar de grote Ghaertwogh. “Heb je je hondje

meegebracht?" Morthar gromde vervaarlijk maar dat weerhield Krol er niet van hem even te aaien.

"Ik mag die kerel wel," dacht Morthar en likte even aan Krols hand.

"Je ziet er anders uit dan de laatste keer dat je hier was."

Gewo knikte: "Misschien omdat ik nu weer weet wie ik ben en wat ik ben. Is Drog hier nog geweest?"

Krol schudde het hoofd. "Sinds jullie laatste bezoek hier was hij plots verdwenen. Hij liet wel een brief achter. Er stond voornamelijk in dat we ons geen zorgen hoefden te maken. Hij vroeg me of ik de leiding van de bergbewoners op me wilde nemen en gaf vervolgens een hele hoop richtlijnen op die ik zo snel mogelijk diende uit te voeren. Er stonden wat gekke opdrachten bij, maar ik heb ze allemaal laten uitvoeren. Gelukkig maar, want niet veel later trok er een grote krijgsmacht door de bergen. Een leger met krijgers die in het wit waren en verschillende vreemde wezens die met hen meereisden. We hadden de pas afgesloten, dus ze konden niet door. Een week lang stuurden ze elke dag verkenners over de versperring heen, maar toen werden we het beu. De zevende nacht hebben we hun hoofden op stokken gestoken en de stokken bovenop de versperring gezet. De volgende ochtend was er heel wat commotie in hun kamp en tegen de middag waren ze weer weg. Ik veronderstel dat ze dan wel een andere route genomen hebben, want wij hebben ze niet meer gezien. Gekukkelig maar, ik weet niet of we ze hadden kunnen tegenhouden als ze een massale aanval zouden opgezet hebben. Blijkbaar waren ze heel bijgelovig. Sindsdien is het hier redelijk rustig geweest."

Gewo sprak nu iets stiller zodat de andere bergbewoners die wat verderop stonden hem niet zouden horen. "Heeft Drog ooit iets gezegd over de oorspronkelijke bewoners van deze stad?"

Krol keek Gewo verbaasd aan. "Gek dat je daar over begint. In zijn brief stonden een hele hoop richtlijnen om de stad weer klaar te maken voor de komst van de oorspronkelijke bewoners. De oude meubels herstellen, deuren repareren, voorraden aanleggen en nog veel meer. We hebben het gedaan omdat al wat Drogts ons vroeger liet doen altijd zijn nut leek te hebben, ook al vonden we het vreemd. Aan de andere kant gaf het ons ook iets te doen. Sinds de oorlog omheen de bergen woedt, zijn we nogal afgesloten van de buitenwereld." Het begon hem stilaan te dagen en half verwonderd vroeg hij: "Komen ze dan terug?"

Gewo knikte: "Vandaag komen ze terug. Ik breng ze hier met zo groot mogelijke groepen tegelijk."

Krol leek verward. "Maar ... hoe dan?"

Het leek Gewo het beste om het hem gewoon te laten zien. Met een gedachte verplaatste hij zich naar een plek, een tweetal meter achter Krol. "Zo!"

Geschrokken draaide Krol zich om. "Hoe, wa, wat ben jij?"

"Je moet hem dat misschien ook wel laten zien,," zei Aicar.

"Ja, doen!," klonk Morthar in zijn hoofd. "Ik wil wel eens zien hoe hij dan reageert."

Gewo twijfelde even. Eigenlijk wou hij niet dat zomaar iedereen het wist dat hij een Draighen was maar aan de andere kant had hij aan de Rode Keer ook wel een duidelijk statement gemaakt. Het nieuws zou snel genoeg de ronde doen dat er weer Draighen waren. Krol keek met mond en ogen wijd open van verbazing toen een groot deel van de troonzaal plots gevuld werd met één grote levende berg spieren, schubben en vleugels. Krol schrok, deinsde achteruit en kwam met zijn zware laars op een van de tenen van Morthar terecht. Een luid gekajiet weerklonk door de zaal. Krol schrok zo mogelijk nog harder en verloor zijn evenwicht.

De jonge bergbewoner kwam onzacht op zijn achterwerk terecht. Gewo nam zijn menselijke gedaante weer aan.

“Overdrijf je nu niet? Je klonk wel als een puppie die in een doorn trapt.”

Morthar likte aan zijn poot. “Ja lach maar, mijn teentjes zijn gevoelig hoor.”

Krol stond recht, zich ondertussen verontschuldigend bij Morthar. “Excuses, ik wist niet dat je achter mij stond.” Hij verlegde zijn blik naar Gewo. “Ik ... ik had er geen idee van dat er nog andere Draighen waren.”

Gewo trok vragend een wenkbrauw op.

Krol zei: “Ik dacht altijd dat Drogd de enige en de laatste van zijn soort was.”

Een blik van verwondering flitste even over Gewo’s gelaat. “Jij wist wat Drogd was? De hele tijd al?”

Krol keek Gewo aan alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat hun “roverhoofdman” eigenlijk een draak was. “Maar iedereen dacht dat hij de enige van zijn soort was.” Hij keek Gewo vragend aan en het was duidelijk aan hem te zien dat hij een antwoord verlangde.

Gewo liet een diepe zucht ontsnappen. “Hij was de enige die volledig bewust van zichzelf was en onder de mensen leefde met de bedoeling hen te helpen. Er is nog een andere en dat is de zogenaamde Witte Dame die nu aan het proberen is de wereld te veroveren. Dan zijn er nog enkele tientallen die op verborgen plaatsen in een soort winterslaap liggen en zich niet bewust zijn van de wereld om hen heen. Ze worden nu gewekt door Drogd en door mij om ons te helpen in onze strijd tegen de Witte Dame. Dat zal het zo ongeveer zijn.” Krol leek ietwat overdonderd en hetzelfde kon ook gezegd worden van zijn kameraden.

Aicar mengde zich in het gesprek. “Kunnen we de Bânloirghan al beginnen overbrengen? Ik denk dat ze vol ongeduld staan te wachten.”

Gewo knikte en keek Krol aan. Die zei aarzelend: “Euh, ik denk het wel. Alle voorbereidingen die we volgens Drogst moesten treffen, zijn genomen. Alles zou klaar moeten zijn.”

“Goed!” Gewo klonk kordaat. “Dan beginnen we eraan. Ik stel voor dat jullie de andere bergbewoners zo snel mogelijk verwittigen. Binnen enkele minuten staan de eerste Bânloirghan hier.” Voor Krol hierop kon reageren, verdween Gewo voor zijn neus.

“Ik denk dat je maar beter doet wat Gewo net zei.” Aicar keek de jonge man aan met een grote dosis leedvermaak en een vleugje medelijden.

Morthar snoof: “Pff, en dat medelijden is geeneens gemeend.” Grinnikend keken ze de jonge bergbewoners na terwijl die de zaal uitliepen.

Enkele uren later lag Gewo op een bank uit te rusten. Zo goed als alle Bânloirghan waren teruggekeerd naar hun oorspronkelijke woonplaats. Een select groepje was echter achtergebleven. In het grottenstelsel op Draigheen bevond zich namelijk een heiligdom van de Godin van dood en wederopstanding. Ze bleven achter om het te verzorgen en bewaken. Van Sykfvyg had Gewo opgevangen dat het heiligdom in verband stond met het creëren van krijgers van Mohjrah, de Bânsheergh. Vlak naast de bank lag Morthar. Zijn nabijheid gaf Gewo een gerust gemoed. Lidwina stond een eindje verderop te praten met een oudere vrouw. Gewo herinnerte zich van zijn eerste bezoek dat het een genezeres was, maar kon niet meer op haar naam komen. Met een schok besepte hij dat Lidwina haar masker niet op had. Nou ja, dat was volledig haar keuze. Het was misschien zo slecht nog niet om iedereen zoveel mogelijk met open vizier tegemoet te

treden. Vertrouwen tussen alle verschillende rassen die de wereld weer openlijk zouden bevolken, zou de voornaamste basis worden voor de nieuwe samenleving. Op voorwaarde dat ze de oorlog zouden winnen natuurlijk. Plotsklapse kreten van verontwaardiging deden hem omkijken. "O nee , niet weer." Hij mompelde geërgerd voor zich uit en Morthar richtte zijn kop op om te kijken waar Gewo op doelde. Een beetje verderop in de zaal was Aicar in een spelletje dobbelen verwickeld geraakt. Aan zijn grijns te zien, had hij net het rondje gewonnen.

Morthar klonk geamuseerd: "Ik vrees dat we hier zeer binnenkort beter kunnen vertrekken. Onze Jager haalt zich binnen de kortste keren de nodige problemen op de hals, daar kan je van op aan." Gewo wou net antwoorden toen een vreemd gevoel zich van hem meester maakte. Zijn nekharen rezen overeind. Een haast onmerkbaar tochtvlaag golfde doorheen de zaal.

"Beste onderdanen!" De luide stem weergalmde onder de eeuwenoude booggewelven. Iedereen sprong op en keek vol verbazing naar de troon waar nu een oud mannetje op zat. Dijenklatsend gierde hij het uit van het lachen. "Hihihhi, nu hadden jullie je gezichten eens moeten zien. Hilarisch! Hihihhi."

"Drogtigian." In Gewo's gemompel klonken ergernis en boosheid, maar ook opluchting om de oude Draighen terug te zien. Amper bekomen van zijn eigen grap, huppelde Drogtigian nog nahikkend de trappen van het podium af. Grinnikend kwam hij op Gewo af. "Zozo, hier zijn we weer. Ik heb gehoord dat je zoektocht naar Graondan enkele gezonde Draighen opgeleverd heeft?" Gewo verbaasde zich er eigenlijk niet over dat Drogtigian daar al van op de hoogte was. Hij wou hem zijn wedervaren van de afgelopen weken vertellen, maar Droggt viel hem in de rede. "Geen tijd voor verhaaltjes,